

Mentre no dorm, pensa

Per més que busco no em trobo més error que haver desobeït els meus pares

Foto: Brian McCormick

Està una mica enlairada, incorporada al llit de baranes de l'hospital. És al pavelló d'urgències. Hi ha ingressat amb la pressió tan alterada que la doctora que l'ha visitat a casa ha demanat de seguida una ambulància i se l'han endut quan ja passava de les dues de la matinada. A l'hospital, una altra doctora -aquestes noies són tan maques, diu ella, admirada sempre del saber de les dones-, li ha practicat una cura bèstia: després d'una píndola darrere l'altra, sense efecte, ha decidit donar-li un diürètic que l'ha deixada sense forces. Quan es posa dreta cau com un sac de patates.

Ara que m'explica tota la història com si fos un informe mèdic -ella és així, pulcra en el detall-, també ha dit que mentre no dormia (les rampes doloroses li ho impedièn), pensava. Ah, senyora, aquesta és ella. Ella sempre pensa. Si em moro estic ben neta, pensava mentre no dormia. I ben a punt ha estat de morir, amb aquella pressió que tocava el cel. Però la N. (guardarem la seva privacitat) va més enllà d'aquest pensament ja de per si metafísic. Per més que busco no em trobo més error que haver desobeït els meus pares (error gros, vol dir la N., pecat mortal, pecat que mata l'ànima, com en deien abans, en el seu temps).

Dona, vols dir que n'hi ha per tant, li dic. Sí que n'hi ha per tant. Perquè això ha condicionat tota la meva vida. Els meus pares no volien que em casés amb aquell xicot que m'enviava cartes enverinades. Cartes enverinades? Hi posava verí?, dic jo, sabent prou a quin verí es refereix la N. Cartes d'amor falses, enverinades, deia la meva bona mare. I ho eren. Però jo me les vaig creure. Més ben dit: me les vaig voler creure. Em vaig enamorar d'aquell xicot de tal manera que vaig

perdre el seny. Ja ho veia, que m'enganyava, perquè tonta del tot no ho era (la N. és un dona intel·ligent). Em va enganyar tota la vida. El mal de faldilles no es cura mai. Però jo l'estimava i ho consentia. Potser això, consentir, també és pecat, ara que ho penso. Però estic ben neta, ja em puc morir... Només tinc una pena: haver fet plorar la meva mare, haver disgustat el meu pare.

Dona, vols dir que n'hi ha per tant, li torno a repetir. Però la N., que no podia dormir en la llarga i dolorosa nit que ha passat a l'hospital, pensa que sí, que n'hi ha per tant. La N. té 93 anys. I encara pensa que haver desobeït -ella ho diu així- els seus pares, és tant.